

skabe de bedst mulige Fremtidbetingelser for de sønderjydske Landsdele i Forbindelse med Danmark, og jeg tror, at min saavel som alle andre sønderjydske Rigsdagsmænds Bestræbelser ubetinget gaar ud paa dette. Men naar vi mener, at vi i den tyske Tid har haft noget, som var bedre, ja, saa vil vi ogsaa søge at fastholde dette; thi fordi en Ting er dansk, synes jeg i og for sig ikke, at vi paa Forhaand kan og bør og skal foretrække den for noget, som vi kendte i en bedre Form og i en bedre Skikkelse.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. P. Munch har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Munch: Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen gjorde nogle Bemærkninger om de engelske Valg, som han opfattede som en Slags konservativ Bekræftelse. Jeg tror dog, at Indtrykket deraf vil meget formindskes, hvis det ærede Medlem vil se paa Vælgerantallet i Stedet for paa Mandatantallet; han vil da erfare, at hvis der havde været en lignende Valgmaade som i Danmark, vilde de Konservative have staaet med 250 overfor 360 Mandater i det nye engelske Underhus.

Det ærede Medlem opgav, saa vidt jeg forstod, hele den Argumentation, han forrige Gang, han havde Ordet, søgte at føre for, at der i Foraaret 1920 var Mulighed for en Internationaliseringspolitik. Det eneste, han prøvede at støtte den med, var en Henvisning til Udtalelserne af 17. April. Disse Udtalelser gaar ud paa, at paa det Tidspunkt saa det franske Ministerium ikke nogen Mulighed for en Internationalisering — hvorledes det skal være Vidnesbyrd om, at der har foreligget saadanne Muligheder, forstaar ikke jeg. For øvrigt gjorde det ærede Medlem med Hensyn til de forskellige Udtalelser, der er fremsat, dette, at han strøg den danske Gesandt, Kammerherre Bernhoff til Side med en rask Håndbevægelse og sagde: Hvad han mener om den Ting, kan jeg ikke tage Hensyn til, jeg lægger mere Vægt paa, hvad Professor Vinding Kruse mente. Jeg tror, det ærede Medlem skulde med Omhu gennemlæse Dokumenterne; naar han saa paa Resultatet, vilde han erfare, at alle de Dokumenter, der foreligger, og det endelige Resultat bærer Vidnesbyrd om, at det var Kammerherre Bernhoff, der forstod, hvad der skete, medens Professor Vinding Kruse ikke røbede nogen som helst Forstaaelse af de Vilkaar, hvorunder han virkede.

Imidlertid er jeg enig med det ærede Medlem om, at større Interesse end dette har Spørgsmaalet om Danmarks Stilling til Grænsespørgsmaalet i den kommende Tid. Og dér maa jeg til min Beklagelse udtale, at det synes mig, at det ærede Medlem noget udviskede det Standpunkt, som man fra hans og fra konservativ Side tidligere har indtaget under denne Forhandling. Det ærede Medlem gentog ganske vist, at ogsaa han mente, at Grænsen burde ligge fast; men samtidig gled han ud i nogle Udtalelser om, at det ahang dog af, hvorledes Folkevillien udviklede sig: nu drog Tyskerne erobrende frem Nord for Grænsen, saa vidt de kunde, og de Danske drog erobrende frem Syd for Grænsen, saa vidt de kunde, og *denne* Virksomhed saa det ærede Medlem paa med Sympati, og saa skulde Folkevillien i den kommende Tid være bestemmende for denne Grænse. Det forekommer mig, at derved forflygtiges Tanken om den faste Grænse; derved glider man over i Ønsket om at udvide Spørgsmaalet og knytter dertil en Art Forventning om en kommende Grænseforskydning. Ingen af os er blind for, at den nationale Kamp kan udvikle sig paa Maader, som ikke kan bestemmes af nogen Art af planlagt Indflydelse. Men det, jeg vilde ønske, var, at der kunde opnaas fuld Enighed mellem os om, at de Bestræbelser, der skal gøres gældende fra dansk Side, skal være Bestræbelser, der formindsker Grænsespørgsmaalet og bidrager til at sikre Grænsen; det har ikke megen Værdi at tale om, at Grænsen skal ligge fast, naar man samtidig med at tale derom udfolder Anstrengelser, der alligevel bevirker, at den efterhaanden bliver mere flydende.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Holger Andersen: Til det ærede Medlem Hr. P. Munch ønsker jeg først at sige, at jeg selvfølgelig ikke har opgivet noget som helst af den Fremstilling af Situationen i Foraaret 1920, jeg gav, da jeg forrige Gang havde Ordet. Jeg maa maaske lige have Lov til at sige, hvad det ærede Medlem i denne Forbindelse synes ganske at gaa udenom, at det omhandlede Aktstykke af 17. April rejser en hel Mængde forskellige Spørgsmaal, som jeg har nævnt i min Tale, og at det franske Medlem af den internationale Kommission meget stærkt betonede i sin Samtale med den daværende Udenrigs-